

Rigsdagen har forelagt et Forslag om en Kirkeforfatning, og saa kan man virkelig ikke behøve Folkethinget, at det ikke har taget sig et saadant Stykke Arbejde paa, som det vilde være at udarbejde et Forslag af den Betydning. Regjeringen er nærmest til det; men det viser sig her som paa saa mange andre Omraader, at Regjeringen mener at kunne hjælpe sig uden Folkethinget. Naar den frygter for at møde Modstand, selv uden at den endnu har mødt den paa dette Omraade i en bestemt Form, ordner den Sagen ved kongelig Resolution i Tillid til, at disse kongelige Resolutioner skulle nok siden lægge saadanne Baand paa Rigsdagen, at den skal blive mere mør, end den under andre Omstændigheder vilde blive.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg har kun et Par Ord at sige det høie Thing. Efter at denne Dagsorden er bragt ind i Thinget, som vi have hørt oplæse, ser jeg, som det forekommer mig ganske naturligt, mig ikke foranlediget til nærmere at deltage i Diskussionen; jeg henholder mig til, hvad jeg igaar havde den Ære at udtale for Thinget, og jeg kan vel ogsaa sige, til hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goss) idag har udtalt om Sagens juridiske Side. Jeg har derimod den Pligt at udtale mig for Thinget om den Stilling, jeg mener at burde indtage lige overfor Dagsordenen, om den skal blive vedtagen. Jeg vil naturligvis i høi Grad beklage, og det vilde gjøre mig meget ondt, om Thinget vilde vedtage en saadan Dagsorden, men jeg føler mig forpligtet til at erklære, at selv om den bliver vedtagen, vil det ikke have nogen Indflydelse paa min Stilling til Spørgsmaalet; det kirkelige Raads Eksistens vil blive opretholdt, det vil til sin Tid, næste Aars Efteraar, træde i Virksomhed, saa forsaavidt vil Beslutningen ingen Betydning faae. Jeg føler saa meget mere Opfordring til at afgive denne Erklæring, som det forekommer mig — men det maa jeg ganske overlade til Thinget — at naar Thinget vil erklære en Beslutning af en Minister for grundlovsstridig, en Beslutning, man oveni købet lægger megen Vægt paa, og som man ogsaa rent faktisk betragter som i høi Grad uheldig, burde man for sin egen Skyld anklage vedkommende Minister for Rigsretten.

Klein: Der er under Forhandlingerne igaar og idag fremkommet adskillige Udtalelser, til hvilke jeg kunde føle mig i høi Grad fristet til at knytte nogle Bemærkninger. Og saa jeg kunde have stor Øyst til at udtale

mig om den rette Forstaaelse af Grundlovens § 75, udtale mig om, hvorvidt der ved det Bispeaad, der er grundlagt ved Resolutionen af 8de Oktober dette Aar, kan, saaledes som det er blevet sagt af den høitærede Kirkeminister, siges at være kommet en Slags Repræsentation tilstede for Kirken, eller, som det ærede Medlem for Middelfart (Monrad) har ytret sig, om der deri er stabt et Organ for Kirken. Jeg kunde have Øyst til at udtale mig om — man kalde det nu en Repræsentation eller et Organ — hvorvidt det maatte kunne siges, at der var stabt noget Heldigt, Noget, som kunde lette en videre Udvikling af Kirkeforfatningsagen. Jeg kunde særlig have Øyst til at udtale mig om, hvorvidt der, hvis et Organ, hvis en Repræsentation for Kirken kunde siges at være stabt ved den kongelige Resolution af 8de Oktober dette Aar, derved kunde siges at være foregribet Noget eller Noget forsyndet mod den Grundlovsbestemmelse, som gaar ud paa, at Kirkens Forfatning ordnes ved Lov. Naar jeg tager Hensyn til den Andel, som jeg ved tidligere Leiligheder har haft i Behandlingen af kirkelige Spørgsmaal og særlig til den Andel, jeg har haft i Kirkeforfatningsagens Behandling i den sidste store Kirkekommission, hvis Arbejde jeg i høi Grad beklager ikke nogenstunde er blevet forelagt Rigsdagen, kunde jeg ogsaa mene, at der var Opfordring til for mig ikke at blive taus ved denne Leilighed, og det er muligt, at Flere kunde have en lignende Opfattelse. Jeg anser det derfor for at være rigtigt, at jeg udtaler, hvorfor jeg modstaar Fristelsen til at udtale mig, hvorfor jeg anser det for min Pligt nu at tie stille. Der er foreslaaet, at man skulde ende denne Forhandling med en Udtalelse om, at det Skridt af den høitærede Kultusminister, hvorom der her er Spørgsmaal, er stridende mod Grundloven, og det forekommer mig, at den høitærede Minister har Ret i, hvad han nys udtalte, at den naturlige Konsekvens af denne Udtalelse fra Folkethingets Side, navnlig naar den høitærede Minister, trods denne Udtalelse, hævder det ifølge hans Indstilling indstiftede Bispeaad i den Virksomhed, som er det tiltænkt, maa blive, at Sagen indbringes til Afgjørelse for det ene rette Forum, nemlig Rigsretten. Men hvis jeg da nu vilde udtale min Mening om disse Spørgsmaal, navnlig den juridiske Side deraf, vilde jeg dermed foregribe den Stilling, jeg har antastet. Jeg anser mig ikke for berettiget til her at udtale mig, forinden altsaa de Prøvefælle have fundet Sted, som eventuelt ville forekomme ved Rigsretten. Og jeg vilde anse det for usforsvarligt, om jeg, ved allerede nu at fremkomme med nogen